

2 2001 DOBRODRUH

Ročník V. **ZDARMA**

MĚSÍČNÍK PRO AKTIVITY V PŘÍRODĚ

ZUZANA HOFMANNOVÁ SE VRACÍ?

Jen velmi málo českých žen dosud náleželo ke špičce světového outdooru. Zuzana Hofmannová je bezesporu jednou z nich. V 80. letech totiž zážila v disciplíně, která

byla po desetiletí výstavní skříň světového horolezectví, ale která je dnes, co se týče slávy i četnosti, téměř na vyměnění – v lezení těžkých stěn alpským stylem.

Její první ženský výstup a první zimní výstup anglickou cestou ve východní stěně Piz Badile, který uskutečnila v roce 1982 spolu s Alenou Stehlíkovou, se stal alpskou senzací. Ohlasy měly i další těžké výstupy v Dolomitech, na Kavkaze a prvovýstup severní stěnou Huascaránu v ženské sestavě v roce 1985. Vyvrcholením byla účast na dvou expedicích do Himálajů, a to v r. 1984 na Dhaulagiri a v r. 1988 na Annapurnu. Poté o Zuzaně přestalo být tolik slyšet. Před dvěma lety však zlezla znovu severní stěnu Huascaránu – Italskou cestou. Je jediná žena, která touto stěnou postoupila dvakrát. V minulém roce vylezla na Pik Lenina na Pamíru. O tom, jak to vše bylo a co bude dál, jsme si s ní povídali v jejím outdoorovém obchodě v Ústí nad Labem.

Po sportovně úspěšném závěru 80. let ses jakoby odmlčela. Starala ses o rodinu, práci nebo jsi vůbec přestala sportovat?

Sportovat jsem v žádném případě nepřestala, jen jsem musela trochu změnit aktivity. Na expedici na Annapurnu I v roce 1988 mi odešel meniskus na jedné noze. Stalo se to během pochodu pod kopec a celou expedici jsem s touto nohou lezla. Po návratu jsem během tří let absolvovala celkem tři operace kolen, a to znamenalo značný útlum v lezení. Po částečném vyléčení jsem s manželem lezla po Alpách, ale do velkých kopců jsem se ještě bála. Přesedlala jsem však na jiné sporty – na horské kolo a potápění, které dělám dost intenzivně.

Přispěla k tomu i práce. V roce 1993 jsme otevřeli náš outdoorový obchod

a vzali si úvěr, který jsme spláceli čtyři roky. V té době jsme na nic těžkého nejezdili. Starala jsem se samozřejmě i o syna, ale to nebyl hlavní důvod, proč jsem lezla méně. Na Piz Badile jsem šla půl roku po porodu a následovaly další těžké výstupy.

Vybrala sis zřejmě k sobě toho správného manžela.

Věděl velmi dobře, koho si bere. V posledních letech se zase vracíš k těžkým akcím. Jak jsi na tom fyzicky?

V pohodě. Pomáhá mi k tomu horské kolo, ale i potápění, kde běžně chodím, i když bych to asi neměla říkat, do padesáti metrů i hlouběji. Já vím, že nejhezčí život je kolem 20 metrů, ale když mě holt lákají extrémní a adrenalin. Během roku chodím do posilovny

► Pokračování na str. 2

PAŠERÁCKOU STEZKOU Z TIBETU DO NEPÁLU

Zuzana Hofmannová absolvovala spolu s kamarádkou Janou Kopeckou v roce 1997 poněkud drsnější trek pašeráckou stezkou z Tibetu do Namche Bazaru. Touto Zuzaninou reportáží se k němu vracíme.

J e čtvrtěk 9. října 1997. Sedíme v letadle z Káthmandu do Lhasy a stále tomu ještě nevěříme. Po 8 dnech plných napětí a tahanic s místními cestovními kanceláři se nám podařilo sehnat vše, co je potřeba k vycestování do Tibetu. Pravda, místo plánovaných 240 dolarů jsme zaplatili 520, ale nebylo jiné řešení. Za to v této ceně máme odvoz z letiště ve Lhasě, hotel, auto, průvodce a vstupné do klášterů.

Protože nad Himálajem je oblačnost, v duchu přemítám o tom, co nás čeká a nemine. Musím se vrátit trochu dál do jednoho letního podvečera v Jugoslávii, kde jsme se s Nany potápěly a trávil dovolenou. Sedíme a meditujeme o tom, co budeme dělat, až se vrátíme domů. A jelikož obě trpíme tzv. Nepálským syndromem, tak naše plány směřují do této oblasti. Jít obyčejný trek se nám ale nechce (to přeci chodí každý) a ty nejhezčí jsme stejně už šly, a tak z Nany vypadlo její tajné přání. Při posledním treku pod Everestem nahlédla do údolí Tibetu, kde má být zakázaná, ale používaná pašerácká stezka mezi Tibetem a Nepálem. Stezka vede v národním parku na čínské straně přes sedlo Nangpa La nedaleko Everestu. Informace o tomto přechodu nejsou, mápy taky ne, a proto to bude pro nás to pravé dobrodružství – kolikrát jsem si později na toto nadšení vzpomněla...

Z mého přemýšlení mě vytrhne Nany. Letíme okolo Everestu a počasí se trochu umoudřilo. Odměnou nám je krásný výhled na známé osmitisícovky. Fotíme a pomalu letíme nad územím Tibetu. Při pohledu dolů nám běhá mráz po zádech. To, co vidíme, je na rozdíl od nepálské krajiny hrozné. Holé kopce bez zeleně. Dlouhá údolí a vesnice žádné. Víme, že tímto krajem půjdeme, ale v duchu věříme, že ta naše cesta povede jinudy... Nevedla.

V TIBETU

Číňané pro kontrolu pohybu postavili letiště cca 60 km od Lhasy. Po přiletu vás musí očekávat zástupce cestovní kanceláře a z letiště si vás vyzvednou. Co se nestalo – nikdo nás

nečekal. Jsme v Tibetu sotva 10 minut a máme první vážné problémy. Vojáci nám sebrali pasy a stále s nimi někde pobíhají. Po hodině přišel nadřízený, posadil nás do vojenského jeepu a odvezl nás do Lhasy do kanceláře, u které jsme měli zaplacen servis. Šéf cestovky se nám omluvil, že na nás zapomněli, vojákům zaplatil 300 dolarů za naši dopravu. Začíná mě bolet hlava. Je to příznak výšky, neboť Káthmandu má 1360 m a Lhasa 3680 m. Večer se naše aklimatizační problémy stupňují. Noc byla hrozná a představa, že bychom měly ráno sednout do auta a cestovat po klášterech je hrozné. Ale když jsme si to zaplatily, tak trmá. Navštívily jsme všechny zachovalé kláštery v okolí Lhasy a po 4 dnech jsem už

toho měla dost. Pletli se mi všichni králové a dalajámové dohromady.

V neděli jsme se pokusily koupit jízdenku do města Shigatse, ale nespěly jsme. Na autobusovém nádraží nám sdělili, že cizinci se nesmí bez průvodců sami pohybovat po Tibetu. To samé nám sdělilo i několik místních cestovních kancelářů. Ano, dopravní nás všude a kam budeme chtít, ale zaplat. Pro zajištění, auto ze Lhasy pod Everest a dále do Káthmandu přijde řádově na 1000–2000 dolarů podle počtu zájemců. Na to nemáme a ani to pro nás, vzhledem k našim plánům pod Everestem najít pašeráckou stezku a přejít do Nepálu, nepřichází v úvahu. Nic jiného nám nezbyde, než se pokusit ráno propašovat do místního autobusu.

Plny obav v pondělí ráno ještě za tmy vyrazíme k hotelu YAK, od kterého vyjíždějí soukromé autobusy. Bez problémů se do jednoho dostáváme a okolo 9. hodiny opouštíme Lhasu.

Do Shigatse – podle průvodce druhého největšího města po Lhasě – dorážíme okolo 16. hodiny. Ubytovaly jsme se a vyrazily do města. Musíme najít „vypadovku“ na Sakya. Celé město jsme obešly za hodinu a silnici jsme našly. Pro nás to znamená vstávání za tmy, aby nás neviděli pochodovalí vojáci. Stále jsme z nich vyplašené. Do Sakya jezdí autobus jednou týdně, a to pouze v úterý. Máme neuvěřitelně štěstí. Autobus jede a my pokračujeme. Odbočku na město Lhaze, přes které se dostaneme k Everestu, jsme trefily. Vystoupili jsme pouze my a mnich. Stal se nám společníkem pro zbytek dne. V počátku jsme zkoušeli stopovat, ale vše marně. Místní se bojí a cizinci v jepech nezastávají. Po dlouhých 10 km nás vzlal nějaký Angličan a odvezl nás do Lhasy. Odtud jsme vyrazily pěšky. Po dalších 10 nekonečných km mjíme kontrolní bránu – což je vstup do přechodového sedla Lhakpa La. Máme toho už dost, a tak za vesničky bivakujeme. Jsme odhodlané ráno stopnout auto za každou cenu. Pěšky přes sedlo 5420 metrů vysoké nejdem.

Ze spanku mě vyruší zvuk auta. Budím Nany pokřikem. „Už jezdí“ a po 15 minutách stojíme na silnici. Hned první auto nám zastavilo. Dohlubily jsme cenu a vyrazily. V duchu si říkáme, jak by se krásně překonávaly všechny budoucí sedla tímto způsobem. Za sedlem opouštíme auto a hned dalším pokračujeme. Odvezlo nás až k obávanému

► Pokračování na str. 8

ZUZANA HOFMANNOVÁ SE VRACÍ?

► *Dokončení ze str. 1*

cvičit především ruce, ale před velkou akcí hlavně šlapu na kole v okolí Ústí. O víkendech udělám tak 50 kilometrů denně. Na Pamíru jsem neměla žádné fyzické problémy.

Jihoamerický Huascarán. Zuzana dvakrát prostoupila jeho známou severní stěnu.

Jen tak pro zajímavost, kolik uděláš v jednom kuse šibů?

Tak osm až deset. Ale co se týče lezení, to není jen o šibech, ale hlavně o síle prstů, citu pro rovnováhu a morálu.

Lezeš ale stále po skalkách?

Ano. Dnes je hlavní trend lezení na umělých stěnách, na pískovci a na vápenci v různých světových oblastech. Je to příjemné, bezpečné a hlavně pohodlné. Do spousty oblastí se dá dojet autem a během pár minut dojdeš pod

skály. Toto lezení беру jako příjemný trénink pro lezení ve velkých stěnách, které mě více uspokojí.

Jak jsi vlastně s lezením začala?

V patnácti v oddílu v Ústí. Lezli jsme skalky v Česko-saském Švýcar-

k ničemu. Bez jídla se vydržet dalo, ale velký problém byl s vodou. I když je kolem vás relativně vody dost, žížeň sněhem nezaženeš. Všichni jsme při této akci zhubli 8–10 kilo. Byla to výborná odtučňovací kúra. Aby to nebylo málo, při sestupu do sedla mezi S a J vrcholem Huascaránu se při pádu do trhliny zranil Jirka – zlomená ruka a žebra a druhý den při přeskočení trhliny si Miky zlomil nohu. Bylo to ve výšce cca 6500 m a všem nám došel humor. Naštěstí to dopadlo dobře. Tvrdý byl i první zimní přelez Anglické cesty na Piz Badile, kde jsme s Alenou byly pět dní. Poslední dva dny se pokazilo počasí a celou noc nás zasypávaly laviny, které nás vytlačovaly z políčky, na které jsme bivakovaly.

A na co se chystáš?

Od Josefa Rakoncaje jsem dostala nabídku na lezení v Kanadě. Měly by tam být kompaktní žulové stěny dlouhé přes tisíc metrů a panenská příroda. Zatím jsem předběžně domluvená, že pojedou. Pokud to nevychází, mám v záloze Pamír a když nevychází ani to, pojedou lézt do Alp, kde je stále moc práce.

Nelákají tě osmitisícovky?

Mám dost nabídek a vím, že s aklimatizací nemám žádné zvláštní problémy. Na Annapurně jsem byla bez problémů v 7600 metrech a na Dhaulaghiru v 7100 metrech. Ale nechce se mi dávat 250 000 korun za jeden kopec. To radši pojedou třikrát na Pamír a ještě mi zbyde na potápění v Karibiku.

Ale když už bych jela, tak to musí být malá skupinka lidí, kteří se znají a kteří vědí, o co jde. Velké expedice, které jsem zažila na Annapurně a Dhaulaghiru, mělly nevyhovují.

MILOŠ KUBÁNEK

JOSEF RAKONCAJ RADÍ BOTY NA TREKY A DO HOR II.

(Dokončení z minulého čísla)

Vraťte se ke kůži, o které jsi se v minulém čísle příliš nezmiňoval.

Kožené trekové boty jsem samozřejmě používal také. Problém však byl s jejich impregnací. Někdy to bylo nekonečné napouštění lyžařským voskem, dát do trouby a několikrát to opakovat. Tak se to dělávalo. Dnes jsou ale modernější prostředky. Nevýhodou je pro mne jejich váha a také se špatně suší. Ale když je někdo preferuje, proč ne. Zajímavé je, že například do nejvyšších výšek, kde se používají skeletové – umělohmotné boty, se začínají opět vyrábět boty kožené s beránkem. Lépe se v nich leze, jsou ohebnější. Například takový Kurt Diemberger (Jedna z velkých osobnos-

tí světového horolezectví. Josef Rakoncaj s ním byl například na expedici K2 – pozn. redakce.) za celý život nepoužil jiné boty než kožené. Žádné skeletové. Pohybovat se ve skeletových botách je sice jako chodit v lyžákách, ale dobře se suší. Vlastně pouze jejich vnitřní část. Mít tam nahore mokré boty může být pro nohy osudné.

Skeletové boty tedy jediné na sněhu a ledu?

Samozřejmě. Ale i hodně nahore v nich samozřejmě chodíš po kamení. A lézt bez nich po ledu, kdy jsi zapichnutý pouze špičkami maček, se nedá. Mají tvrdou podrážku, a tak se do nich dobře opřeš.

Mimochodem, viděl jsem v horách trekaře, klienty nějakých zahraničních cestovky. Už hluboko pod ledovcem, na

suchém kamení, jim navlékli skeletové boty. Muselo se jim „úžasně“ chodit. Rovnou jim mohli nasadit lyžáky.

Vyrábí se také trekové sandály. Co ty na to?

Ale jen do lehčího terénu. Špatné nejsou, ale lezou do nich kamínky. Mám s nimi také zkušenost. A když už jsi u těch sandálů, ještě bych připomenul, že se používají trekové boty nízké jako polobotky. Když už se někdo zhlédne v svých maratónkách, tak at raději použije tyto. Jsou pevné a lehké.

Do bot patří ponožky.

A jak jsem již říkal – hodně tlusté. Čím silnější, tím lépe. Slabé nemají smysl. Dnes se dělá celá řada speciálních trekových ponožek. Stačí si vybrat. Jsou opravdu dobré. Nesmí však stahovat ve špičce chodidla. To je občas jejich vada.

Představ si, že jdeš na týdenní trek. Kolik ponožek sebou?

Stačí dvoje. Všude, nebo skoro všude, je voda, kde se dájí vyprat.

Puchýře, mnohdy zásadní otázka.

Pro mne ne. Já na ně netrpím. Ale když už se puchýř objeví, tak ho udržet co nejdéle nepropíchnutý. A druhý den si vzít jiné boty. Ale ty skoro nikdo nemá.

A co potom tedy dělat?

Prvních dvě stě metrů trpět jako zvíře a potom si zvykneš. Musíš být tvrdý.

Jak chápeš to, že se tady dvě hodiny bavíme o botách, děláme z toho vědu a někde v Himaláji teď

právě jde vysokohorský nosič s nákladem bez bot?

A to jde třeba bos po sněhu a přitom tam, kde žije, sníh není. Není tedy na něj zvyklý. A vyfasované expediční boty má přivázané na nákladu! To je často k nepochopení.

Když se zamyslíš, kam bys v žebříčku hodnot důležitosti vybavení na expedici dal boty?

Na stejnou úroveň, jako všechny ostatní věci. Když tě boty tlačí, říkáš si, jak by bylo dobré mít lepší, když máš špatné brýle, jsou na prvním místě ty, když máš hlad, není nic důležitějšího než jídlo, když žížeň, tak voda. Je to relativní. Všechno je důležité. A nejdůležitější je pro tebe vždy právě to, co netužuješ.

To rád slyším. Příště tedy o čem?

To se uvidí. Boty už jsme obuli, tak se postavíme a půjdeme do hor? Nebo naplníme batoh, vlezeme si do spacáku, něco sníme? Je toho hodně, o čem se dá povídat.

(Kany)

DAVO KARNIČAR A JEHO SJEZD Z EVERESTU

Na sklonku minulého roku se Slovinci Davo Karničarovi podařilo jako prvním člověku na světě sjet na lyžích bez jejich sundání z vrcholu Everestu až do základního tábora a překonat tak souvisle zhruba třikilometrové převýšení. Tímto výkonem se zapsal zlatým písmem do dějin skialpinismu. Karničar sjížděl klasickou výstupovou cestou přes jižní sedlo a na lyžích překonal i pověstný Hillaryho stupeň! Vratme se nyní v krátkém portrétu k jeho výkonu a jeho zajímavostem.

Historie zná řadu pokusů o sjetí Everestu na lyžích, z nichž nejúspěšnější byly dva: Francouz Pierre Tardivel na podzim roku 1992

sjel z jižního vrcholu Everestu, jenž je zhruba o 100 metrů níže než hlavní vrchol. Na jaře 1996 pak Jihothyrolan Hans Kammerlander sjel z vrcholu severní stěnou. Protože však nebyl dostatek sněhu, musel na řadě míst cesty do základního tábora vzít lyže na záda a scházet pěšky. Ve stejném roce se o sjezd stejnou cestou pokoušel i Karničar, ale nedokonal jej pro omrzliny v divoké bouři.

Karničar pochází ze známé horské obce Jezersko a lyžuje od útlého dětství. Otec je lyžařským instruktorem, matka rovněž aktivně lyžovala a malý Davo se umístoval na předních místech zázkovského mistrovství Slovinska ve sjezdovém lyžování. Jak však říká, nepatří mezi nejtalentovanější, jeho kamarádi ho zpočátku předjížděli a úspěch se dostal až postupně s tvrdou prací. O to však byl poté sladší. To samé platilo i o horolezectví, které začal zkoušet jako mladík v oko-

lí známé chaty Češka Koča. Zatímco jeho kamarádi z oddílu lehce zdolávali cesty, které jim instruktor zadával, Davovi se to nedařilo. Čtil se bdně a i na sízky došlo. Ale léta lezení poté přinesla své a Karničar se stal výborným

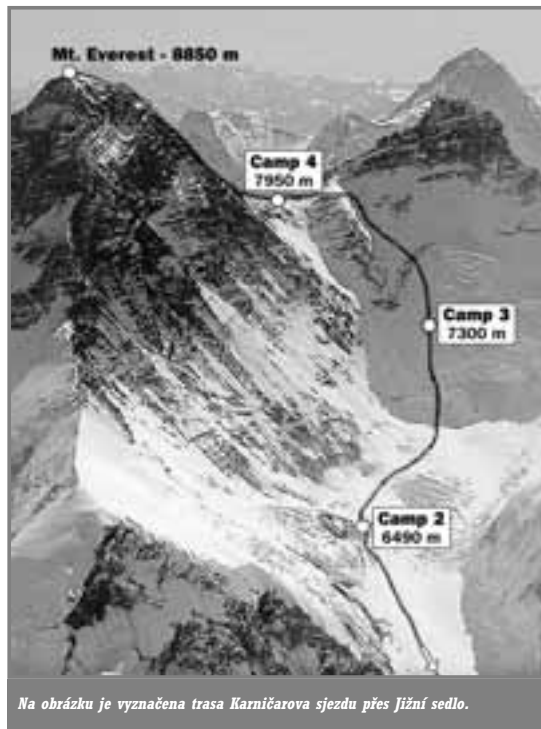
horolezcem. V roce 1995 pak přišel první velký úspěch, když sjel na lyžích z osmitisícovky Annapurna.

Své sportovní aktivity poté Karničar využil i při svém zaměstnání lyžařského servisního technika. Čtyři roky osobně připravoval lyže pro famózního norského sjezdaře Ole Christiana Furusetha. S Norem se velmi správil a Ole mu dodával energii pro splnění jeho snu o sjezdu Everestu.

Své horolezecké a skialpinistické akce považuje Davo za méně nebezpečné než činnost mnohých jeho soukmenovců – každovečerní nalévání se pivem v hospodě, které jim zjevně ničí zdraví. Davo se totiž na své akce s dostatečným předstihem, důkladně krok po kroku připravuje.

Karničar ví, že Everest byl jeho výkonnostním vrcholem, ale protože miluje hory, čeká ho řada dalších krásných akcí. Horolezci a námořníci jsou bohatí lidé, říká. Jsme dobrodruzi a hledáme prožitky a zkušenosti a těch se nám v hojně míře dostává.

MILOŠ KUBÁNEK

Na obrázku je vyznačena trasa Karničarova sjezdu přes jižní sedlo.

JAKÉ LYŽE NA VRCHOL SVĚTA?

Jako zkušený lyžařský technik si Karničar sám „vyprojeoval“ lyže pro sjezd z Everestu. Výrobce se stala, jak jinak, slovinská firma Elan.

Davovi bylo jasné, že lyže musí být mj. schopné držet na přemrzlém a zledovatělém sněhu v teplotách kolem -40 °C, musí být použitelné v případném rozředěném sněhu v nižších polohách a musí být lehce ovladatelné tak, aby s nimi bylo možno sjet velmi prudky, ale přitom úzký jazyk sněhu na Hillaryho stupni. Vytýčil proto, že lyže musí:

- vážit jen něco málo přes jeden kilogram,
- být 168 centimetrů dlouhé,
- ve střední části být širší než obvyklé skialpinistické lyže,
- být velice pevné,

- mít zesílené hrany. Zvláště spojení malé váhy s dostatečnou pevností lyží se zdálo být nerešitelným otráskem. Nakonec jej však vyřešilo použití titánu jako základního stavebního prvku lyží. Po několikaměsíčním vývoji a po finální zkoušce na Mont Blancu byl Davo spokojen.

Lyže s názvem „Everest 2000“ se dokonce zřejmě objeví v malé sérii Elanu pro fajnsmekry. Budou však velmi drahé. — mk —

PEKSPORT
Vršovická 462/62, Praha 10,
tel.: 02/71 72 34 25
Soutěž sponzoruje

SOUTĚŽ PRO MALÉ DOBRODRUHY

Ve všech devíti číslech Dobrodruha, která letos vycházejí, nacházejí malí dobrodruzi ve věku do 14 let jednu soutěžní otázku naší Soutěže pro malé dobrodruhy. Milí malí dobrodruhoví, pokud se chcete soutěže zúčastnit, schovávejte si nebo si zapisujte otázky a po vyjítí posledního letošního čísla v prosinci nám, nejdříve do 10. ledna 2002, zašlete dopisem nebo korespondenčně vašich devět odpovědí na otázky, které v každém čísle vyšly. Vyhraje samozřejmě ten, kdo odpoví na všechny otázky správně, nebo bude mít nejvíce správných odpovědí z došlých dopisů. Pokud vás bude více,

budou výherci vylosování. Výherce čeká deset zajímavých cen z vybavení do přírody, které v letošním roce poskytuje obchod Peksport, Vršovická 462/62, Praha 10. Hlavní cenou je stan v hodnotě 10 000 korun, který vidíte na připojeném obrázku. Výherci i správné odpovědi budou otištěni v č. 2/2002.

Schovávejte si DOBRODRUHY!

Přemýšlejte nad odpověďmi a v prosinci nám je napište.

OTÁZKA Č. 2

Dnešní, druhá otázka soutěže zní: Jak se jmenuje uzel zobrazený na tomto obrázku?

Nejsem horolezec, jsem dobrodruh.

Walter Bonatti,
přední světový horolezec
50. a 60. let 20. století.

DOBRODRUH

MĚSÍČNÍK PRO AKTIVITY V PŘÍRODĚ
Vychází vždy první týden v měsíci, s výjimkou července a srpna. Je k dostání zdarma v outdoorových, cyklistických a sportovních obchodech, v dobrodružně zaměřených cestovních kancelářích a mapových centrech a knihkupectvích v ČR i na Slovensku. Jejich adresy je uveden v každém čísle. Distribuce zdarma rovněž na vybraných sportovních veletrzích a festivalech.

ŠÉFREDAKTOR

Miloš Kubánek

REDAKČNÍ RADA

Josef Rakoncaj ♦ Miroslav Jákeš
Soňa Vornáčková ♦ Stanislav Henych
Zuzana Hofmannová ♦ Josef Šimůnek
Jiří Havel ♦ Petr Doubalík
Oldřich Štos ♦ Petr „Spek“ Slanina
Marek Roček ♦ Tomáš Rusek
Robert Kazík

GRAFIKA Soňa Zertová, KRESBY Petr Doubalík, SAZBA Pavel Amler.

ADRESA REDAKCE

Dobrodruh, Žirovnická 2389, 106 00 Praha 10, tel.: 0603 55 49 43, fax/zázn.: 02/72 65 61 73, e-mail: cyklo@volny.cz

PRŮJEM INZERCE

Tel.: 0603 55 49 43, 0602 31 44 24 fax/tel./zázn.: 02/72 65 61 73, e-mail: cyklo@volny.cz, nebo na adrese redakce. Vedoucí ing. Milan Mandla.

PŘEDPLATNÉ

Přestože je časopis rozdávaný zdarma, redakce poskytuje servis pro předplatitele. Ti platí pouze poštovné a distribuční náklady, které činí cca 7,- Kč na číslo. Předplatné lze zaslat složenkou typu C na adresu redakce. Přijímáme pouze předplatné na čísla, která dosud nevyšla. Starší čísla nejsou na skladě! Předplatné od č. 3 do č. 9/2001 činí 49,- Kč.

PŘEDPLATNÉ NA SLOVENSKU

Zajišťuje firma Abopress, Radničského 27, P.O. BOX 183, 830 00 Bratislava, tel.: 07/52 44 49 79-80, fax/zázn.: 07/52 44 49 81, e-mail: abopress@napri.sk.

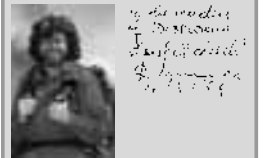
VYDAVATEL

PhDr. Miloš Kubánek, registrováno MK ČR pod č. 7598. Podávání novinových zásilek povoleno OZ Přeprava Praha, č. j. 726/97 ze dne 19. 2. 1997.
ISSN - 1211 - 751x

Z HISTORIE DOBRODRUHA

Časopis Dobrodruh vychází již pátým rokem. První čtyři roky byl dvouměsíčníkem. Za dobu své existence přinesl desítky článků o dobrodružných aktivitách v přírodě a cestování. Rozhovory mu poskytly četné osobnosti českého, slovenského i světového outdooru, z těch posledních jmenujme třeba Reinholda Messnera, Petera Habelera, Krzysztofa Wieliczko, Víkio Grošolja, Toma Posserta nebo Andrzeje Zawadu.

Reinhold Messner, přední himálajský horolezec a outdoorový průkopník, muž, který jako první na světě vylezl na všech 14 osmitisícovkách, projevil přání popřát čtenářům Dobrodruha.

Totéž učinila i další velká persona světového horolezectví, Peter Habeler. Lezec, který mj. spolu s Messnerem jako první na světě vylezl na Mount Everest bez použití kyslíku.

DOBRODRUH 3 DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH DOBRODRUH

PAŠERÁCKOU STEZKOU Z TIBETU DO NEPÁLU

► **Dokončení ze str. 1**

Check postu. Je to kontrolní místo, kde jsou vojáci a nelze je obejít. Za postem – dle průvodce po 11 km – je vstup do národního parku a zde začíná i trek pod Everest z tibetské strany. Příchod k bráně je po rovné, přehledné silnici s viditelností cca 3 km (aby měli čas se na vás připravit). Jdeme s velkým strachem, protože kromě platného víza nemáme nic – ani průvodce s autem, ani trekking permit. Nahodily jsme úsměv a vešly do prostoru. U brány už stáli. Bylo jich asi pět a další po našem prohlášení, že jdeme pěšky na hranice – což jsme nelhaly – vylezli z boudy. Není to běžné, aby se po Tibetu potloukaly dvě holky. Zkontrolovali pasy a otevřeli bránu. Zůstaly jsme zcela vyvedené z míry. Oni po nás nic víc nechtěli! Byly jsme z toho tak mimo, že jsme asi po 2 km minuly odbočku na trek.

Když jsme pak večer – po 20 km pochodu – stály na opuštěné silnici a odbočka nikde, věděly jsme, že je zle. Naše jediná myšlenka byla najít nocleh. Došli jsme ke stavení. Po dlouhých dohadách nás nechali přespát v chlévě. Byla to zvláštní rodinka a tam mi poprvé došlo, že kdyby nás tam kdokoliv zabil, tak v této zemi nás nikdy nikdo nebude hledat. Tohoto pocitu jsem se celou dobu již nezbavila.

Ráno opět vstáváme brzo. Musíme zastavit auto a ujasnit si naši pozici a správný směr. Hned první auto nás vzalo. Po domluvě – ruce a nohy – nás vzal zpět téměř až k Check postu, kde byla odbočka na trekking.

16. 10. v 10 hodin konečně stojíme na vstupu do národního parku. Po hodině chůze jsme ve vesnici Scho a na vstupní kontrolě trekking permitu. Za se další stres – co bude. Vojáci měli asi výbornou náladu. Po odpovědi, že permit nemáme, jsme zaplatily route taxu ve výši cca 3 dolary a mohly jsme odejít. V následující vesnici si najmeme osla a vyrazíme na naše první sedlo Pang La ve výšce 5200 m. Průvodce – malá dívka, které jsme začaly říkat Mařka – s námi došla do sedla. Sestup byl hrozný. Uplnili se na nás dva pastevci ovcí a rozhodli se, že s námi půjdou. Marně jsme je od nás odháněli. Když zjistili, že je nechceme, začali nám cestu znepříjemňovat. Nejprve po nás házeli všudypřítomný prach a skončili tím, že na nás poštváli psa. Nany byla ale duchapřítomná a psa zahнала kamením. Poté pastevci utekli. Večer docházíme do první vesnice pod vytoženým hraničním sedlem Nangpa La. Podle mapy to má být Peroochy. Spíme na střeše baráku, neboť na spaní ve vnitř nemáme žaludek. (Kdybychom věděly, kde budeme spát později...)

Večer děláme revizi jídla a času. Je jasné, že do base campu pod severní stěnou Everestu už nepůjdeme. Nejen, že máme málo jídla a času, ale hlavně začínáme mít dost celého Tibetu. Asi moc srovnáváme lidi s Nepálci. V Nepálu umí všichni, i děti, v horách anglicky a tady neumí nikdo ani slovo. I mentalita lidí je jiná. Jelikož mají tvrdý život, mají i „tvrdé“ chování. Jejich cílem je každého turistu (a moc jich tam není) okrást.

VZHŮRU K NANGPA LA

Další dny jsou stejné. Z Peroochy jsme došli a dojely (vozík tažený koněm) do Chosongu a odsud se cesta odděluje od směru pod Everest na směr do Tingri. Spaly jsme v poslední

vesnici Zemukh. Za všechny naše peníze jsme si zaplatily nosiče, který nám nesl těžký batoh, ale hlavně nás měl dovést pašeráckou stezkou do sedla Nangpa La s výškou 5720 m. Bylo domluveno, to že v sedle mu dáme peníze a dále do Nepálu jít půjdeme samy.

Náš „útok“ na sedlo začíná ve výšce 4900 m. Velmi rychle se dostáváme do 5100 m a v této výšce pochoduje půl dne. Je to jako vojenské pochodové cvičení. Tibetská náhorní planina je hrozná nejen svou výškou, ale i nekončnou rovinou. Po 4 hodinách jsme rády, že náš průvodce vyžaduje odpočinek. Během cesty potkáváme spoustu Tibetanů s jaky. Začaly jsme stoupat. Okolo 18. hodiny jsme v sedle. Podle výškoměru jsme ve výšce 5520 m. Tady nám průvodce předal batoh s tím, že toto je sedlo Nangpa La a pod námi je Nepál. Bylo mi to divné, protože výškoměr neodpovídá udávané výšce sedla, ale jinou kontrolu jsme neměly. Sestoupily jsme do údolí 5300 m a bivakovaly v ohradě pro ovce.

Ráno bez vaření přcháme do údolí. Po hodině chůze jsme si uvařily polévku a vyrazíme dále. Stále jsme ve výšce 5300 m. Začínám mít divný pocit. Vždyť podle mapy jsme měly být již o 300 níž. V údolí potkáváme pašeráky z Tibetu a na náš dotaz, jestli jdeme do Namche, odpovídají, že ano. Náhle se údolí zavře kopcem, který musí mít výšku okolo 7000 m. Jsme zoufalé. Kde vlastně jsme? Začínáme opět stoupat po levém úbočí kopce. Je 15 hodin a do setmění nám zbývá 3 hodiny. Během výstupu nás minou všichni pašeráci s jaky a je děsivé, že během stoupání si zpívají a kouří. Útlkáme za nimi, ale batohy a výška dělají svoje. Začíná sněžit a tím se stupňují i naše strach. Nevíme, kde jsme a nevíme, kde jsou pašeráci. Začíná se stmívat. Napadlo asi 20 cm sněhu a jdeme již jen po stopách jačicho trusu. Najednou se údolí rozdělilo na dvě cesty. Jsme se silami u konce. Nevíme, kudy dál. Po jedné z cest vyrazíme a asi po 10 minutách slyšíme zvonce od jakú a volání Tibetanů. Zcela vyčerpané docházíme k nim do stanu. Je jich tam šest. Dva dědové, každý se dvěma syny. Nad nimi svítí další stany. Nechali nás ohřát u kamínek, ve kterých topí jačich trusem. Po složitě domluvě nám postavili přístřešek z pytlů a plachty. To jsme ještě nevěděly, že toto bude naše „rodina“ po dobu 5 dní. Jsme ve výšce 5800 m.

Ráno jsme se dozvěděly, že sedlo Nangpa La je před námi a my jsme stále ještě v Tibetu. Tušíme, že přechod nebude tak jednoduchý, jak jsme si myslely. Děláme revizi jídla a máme ho na dva dny. Redukujeme polévku na půl ráno a půl večer. V poledne, za velké oblačnosti, vyrazíme dál. Konečně jsme přešly sedlo Nangpa La a budeme už jen klesat... Vše je ale jinak. Karavana klíčeje v ledovci. Tempo je hrozné. Pašeráci jdou stále stejným rytmem – je jedno, jestli klesají nebo stoupají. Po rovině jim stačíme, ale opět z 5500 m začínáme stoupat. Batohy těžkouny, a tak je za 1 dolar necháváme nést Tibetanům. Končí ledovec a před námi se objevuje uzavřené údolí se sněhovou plání a vysokými kopci. Opět sněží a fouká. Jdu poslední z celé karavany a ze zadu to vypadá jako úprk od Stalingradu. Nany jde asi v poslední třetině kolony, ale časem se propracuje až ke mně. Jsem jí za to vděčná, neboť melu

z posledního. Vyhrabala z kapsy žvýkačky a to mi dodalo trochu energie. Najednou před námi několik pašeráků vystoupilo z kolony a na nevýrazný sněhový pahrbek zapíchlí modlitební vlajky. Znamenalo to, že jsme dosáhli vrcholu sedla 5772 m. Za chvíli začínáme klesat a po problémech v ledovci stavíme za tmy náš přibýtek. Tento večer jsme snědly poslední polévku. V noci okolo nás padají seraky, ale nejsme již schopny toto nebezpečí plně vnímat. Spíme ve výšce 5600 m.

Ráno nás budí sluníčko. Je to po dlouhé době teplé ráno. Den pro nás začíná dobře i v tom, že průvodci nám dali jednu polévku. Jak málo stačí k lidskému štěstí. Batohy rovnou necháváme jakum a jdeme na lehkou. Po ledě průvodců máme dojet do Lunaku, což je první místo značené na nepálské mapě. Pochod je celý v moréně a co jsme naklesaly, to jsme opět nastoupaly do dalšího sedla ve výšce 5700 m. Mám pocit, že se z těchto hor nevymotáme. Navečer se údolí otevře a my konečně začínáme klesat. Lunak je louka uprostřed kopců ve výšce 5070 m. Být tam samy, tak toto místo nepoznáme. Večer začaly dohady. Potřebujeme od nich koupit polévky, ale vědí, že jsme bez jídla, a tak nás nechávají jít. Peníze nechtějí, a tak Nany musí vyměnit rukavice za 2 polévky. Znamenalo to pro ni dva dny pochodu se zmřířma rukama. Večer máme jednu polévku dohrmady.

Další den. Je už čtvrtěk 23. 10. a nás začíná tloučit čas. V pondělí máme odletět, a my jsme stále ještě někde v horách. Sice už nesněží, ale je velká oblačnost, takže stále nic nevidíme. Snídáme poslední polévku a spoléháme na to, že dneska bychom mohly dojít již k nějaké osadě. Balíme a domlouváme si cenu za jaka. Naši průvodci se otrkali. Sotva si položím bundu na batoh, má již někdo z nich na sobě. Je to hrozné. Už nechtějí peníze, ale naše věci. Tentokrát moji karmatku. Jelikož nevíme, jestli budeme spát ještě venku, tak mu ji samozřejmě nedám. Vyhodil nás. Moc si z toho neděláme a jdeme k dalšímu stanu. Tam jsme se zcela bez problému domluvily na ceně a v poledne vyrazily. Ještě asi hodinu se motáme v ledovci a pak již začínáme definitivně klesat. Po cestě mjíjme vesnice, které jsou na mapě, ale jsou zcela opuštěné. Okolo 17. hodiny karavana zastavila u vesnice Tamgu. Podle mapy jsme asi dvě hodiny od Thame, kde je lodge a s ní pro nás i ubytování a hlavně jídlo. Po pěti dnech opouštíme naše pašeráky a běžíme do Thame. Lodgi nacházíme zcela náhodou, ale konečně, po mnoha dnech, jsme v civilizaci. Spíme na palandách a je to pro nás nepředstavitelný požitek. Po ostatní asi ne, jelikož naše věci po 5 dnech s pašeráky ve stanu smrdí kouřem z jačicho trusu. Jak já se těším na sprchu...

ZUZANA HOFMANNOVÁ

CK Světoběžník – aktivní dovolená a polopenze!

Text describing the CK Světoběžník tour, including details about the route, accommodation, and contact information. The text is in Czech and describes a cycling tour through the Himalayas. It mentions a route from Kathmandu to Everest and back, with stops in various high-altitude locations. The tour includes accommodation, food, and support services. Contact information for the organizer is provided at the bottom.

Advertisement for the AUTHOR REFLEX bicycle. It features a detailed image of the bicycle and technical specifications. The text is in Czech and describes the features of the bicycle, including the frame, wheels, and components. The price is listed as 17,990 Kč. The AUTHOR logo is prominently displayed.

Advertisement for the Exel Dry jacket. It features a photograph of a person wearing the jacket and technical specifications. The text is in Czech and describes the features of the jacket, including its waterproof and breathable properties. The price is listed as 1,799 Kč. The Exel Dry logo is prominently displayed.